

Sygn. akt AUa 115/13

POSTANOWIENIE

19 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban SSA Grażyna Czyżak
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Błach

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 na posiedzeniu jawnym

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty

na skutek zażalenia pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w T.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych zawarte w pkt 2 wyroku

z dnia 27 września 2012, sygn. akt IV U 836/11

postanawia:

I. uchylić zaskarżone postanowienie;

II. wniosek B. K. o rentę z tytułu niezdolności do pracy zgłoszony na rozprawie w dniu 27 września 2012 r. przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 27 września 2012r. wydanym w sprawie IV U 836/11 oddalił odwołanie. W pkt 2 wyroku Sąd zawarł postanowienie o przekazaniu organowi rentowemu wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy powstałej po dniu 13 września 2011r.

Pozwany wywiódł od postanowienia o przekazaniu wniosku organowi rentowemu środek zaskarżenia, który nazwał apelacją zarzucając naruszenie prawa procesowego art. 477¹⁰ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. poprzez

przekazanie wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy powstałej po 13.09.2011 r. do rozpoznania organowi rentowemu. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „wskazanie daty złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy powstałej po 13.09.2011r”.

Dodatkowo Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 26 listopada 2012r. na wniosek pozwanego o wykładnię wyroku wyjaśnił zawarte w wyroku z dnia 27 września 2012 roku rozstrzygnięcie w przedmiocie przekazania wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy organowi rentowemu do rozpoznania w ten sposób, że za datę złożenia przedmiotowego wniosku należy uznać dzień 14 września 2011 roku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Przed podjęciem rozważań co do zasadności środka zaskarżenia wyjaśnić należy, że Sąd wydaje orzeczenie w formie wyroku, gdy rozstrzyga spór co do istoty sprawy (art. 316 k.p.c.). We wszystkich innych przypadkach wydaje orzeczenie w postaci postanowienia (art. 354 k.p.c.). Do podziału orzeczeń dostosowane zostały środki odwoławcze. Zgodnie z art. 367 k.p.c. od wyroków - a więc rozstrzygnięć co do istoty sprawy - przysługuje apelacja, a od postanowień kończących postępowanie w sprawie oraz innych postanowień, a także od zarządzeń przewodniczącego wskazanych w art. 394 k.p.c. - zażalenie. Ustawodawca od tej zasady wprowadził jeden wyjątek, stanowiąc wyraźnie w art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., że orzeczenie będące w istocie postanowieniem, i dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach, może być zaskarżone apelacją, gdy strona skarży równocześnie rozstrzygnięcie merytoryczne. Poza tym przypadkiem ustawodawca nie przewidział, w postępowaniu procesowym dopuszczalności zaskarżenia apelacją postanowień. Utrwalony jest jednak w literaturze przedmiotu i judykaturze pogląd, że o rodzaju środka odwoławczego decyduje nie forma, jaką nadał swemu orzeczeniu sąd, ale przedmiot rozstrzygnięcia. (Tak: uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 1972 r. III CZP 27/71 /OSNCP 1973, nr 1, poz. 1/. Skoro więc Sąd Okręgowy obok rozstrzygnięcia dotyczącego istoty sprawy tj. oddalającego odwołanie zamieścił postanowienie o przekazaniu wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy do rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477¹⁰ § 2 kpc, postanowienie to jako niemerytoryczne podlegało zaskarżeniu w drodze zażalenia, a nie apelacji i w taki sposób należało rozpoznać środek zaskarżenia. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym (art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c). Merytoryczne rozpoznanie zażalenia jest natomiast możliwe, albowiem zostało ono wniesione w terminie określonym w art.394 §2 k.p.c.

Zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 kpc: Jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nie rozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Bezspornie na rozprawie w dniu 27.09.2012r. wnioskodawca w sposób wyraźny wniósł o przyznanie prawa do renty kierując się ustaleniami biegłych zawartymi w opinii (k.123 akt) Samo więc w sobie postanowienie Sądu byłoby prawidłowe – właśnie wobec niedookreślenia daty złożenia nowego wniosku o świadczenie. Postanowienie to wymagałoby jednak prawidłowego wykonania, tj. przyjęcia od początku kolejnego postępowania rentowego właściwej daty złożenia wniosku. Abstrahując od tej konkretnej sprawy wskazać należy, że gdyby organ rentowy przyjął przy tak niedookreślonym postanowieniu datę późniejszą od daty rzeczywistego złożenia wniosku, to ewentualna pozytywna dla wnioskodawcy decyzja - aczkolwiek przyznająca świadczenie od daty późniejszej, niewłaściwej - podlegałaby weryfikacji w postępowaniu odwoławczym przed sądem.

Dookreślając jednak datę złożenia wniosku postanowieniem zawierającym wykładnię wcześniejszego rozstrzygnięcia w taki sposób, jak wynika to z postanowienia o wykładni, Sąd sprawił, że rozstrzygnięcie to należało ocenić jako wadliwe. Zważyć należy, że Sąd I instancji w ogóle nie uzasadnił z jakich nie tyle prawnych, co faktycznych przesłanek wyszedł przyjmując, że wnioskodawca złożył jakikolwiek wniosek na drugi dzień po wydaniu zaskarżonej decyzji. Akceptując rozstrzygnięcie, którego Sąd w istocie nie uzasadnił, należałoby przyjąć, że na drugi dzień po każdej negatywnej decyzji otwiera się „stan złożenia kolejnego wniosku o świadczenie”, nawet w sytuacji gdy nie otworzył się jeszcze termin do wniesienia odwołania od decyzji (np. gdy doręczenie pocztowe następuje po kilku dniach od wydania decyzji) Konsekwentnie należałoby uznać, że po każdej negatywnej decyzji, organ rentowy powinien

wdrażać procedurę zmierzającą do ustalenia, czy po dacie wydania decyzji nie zaistniały przesłanki do wydania decyzji pozytywnej. Jest to oczywiste nieporozumienie i szersze wyjaśnianie tej kwestii nie licowałoby z powagą uzasadnienia.

W konsekwencji uznając postanowienie za wadliwe, Sąd Apelacyjny uchylił je stosownie do art. 386 § 4 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc uznając, że w dniu 14.09.2011r. skarżący nie złożył żadnego wniosku.

Bezsprzecznie natomiast skarżący wyraźnie wyartykułował wniosek na rozprawie w dniu 27 września 2012r., co obligowało Sąd Apelacyjny do jego przekazania organowi rentowemu stosownie do art.477¹⁰ §2 k.p.c.